

LA CAMPANA DE GRACIA

TALLÀ PE 'L DRET.

LA VERDADERA ECONOMIA.

A LA FEDERACIÓ.

L' alocució que en lo número penúltim dirigirem als obrers, demanantlos hi que no fessin cas dels periódichs que com la *Federació* 'ls recomanen que no 's fiquin en política y que desconfiïn de la República, ha dat lloch a n'aquet periódich per dirigirnos una contestació que no podem ni debem, encara que no siga mes que per cortesia, deixar passar per alt.

En primer lloch hem de fer constar ben be que en la nostra alocució no condemnabam ni deixabam de condemnar lo programa de la *Internacional*. Lo que si feyam era censurar ab tota la energia de que som capassos las ideas de indiferentisme que per alguns se volen propagar é introduir entre 'ls obrers; lo que si feyam era aconsellar a n'aquets que no 's deixessin seduir per falsas promesas, ni per alhagadoras paraulas y que ho esperessin tot de la República federal.

Y aixó 'ls ho deyam, y 'ls ho diem encara, nosaltres, que á mes de ser republicans federales **SOM TAMBÉ SOCIALISTAS**; nosaltres, que si desitjem l'establiment de la República y de la federació es perque volem que arribi com mes abiat millor l' hora de la emancipació social; nosaltres que veyem fets á trossos nostres cors cada vegada que visitem un taller ó una quadra, y veyem treballar á las donas y á las criaturas sense que las primeras puguin atendre á las atencions domésticas y 'ls segons puguin rebre la educació é instrucció que mereixerian y á que tenen dret.

Si: som socialistas, no tenim reparo en dirho ben alt, y com á verdaders socialistas, no 'ns espantan certas reformas, ni 'ns fan escriuir los ossos certas paraulas ni certas frases tenebrosas.

Pero per arribar al fi ahont volem anar, ¿creu la *Federació* que debem prescindir de la política? ¿Creu qu' hem d' abandonar á la República, quan aquesta 'ns diu: veniu, que jo 'us portaré allí ahont voleu anar!

No; aixó no ho farem may. Si algú está prou preocupat per seguir als que tenen tal vegada un interés en desviar al poble de son camí per reduirlo á la impotencia, nosaltres desde are declarem que tenim prou firmesa, que tenim prou forsa de carácter, que tenim prou arraigadas las nostras conviccions per quedarnos en nostre lloch, segurs com estem de que quan arribi l' hora de la lluyta tindrem al poble al nostre costat.

Molts sacrificis hem fet ja per la causa de la República; per ella hem suferit persecucions, per ella hem hagut d' emigrar del nostre pais, per ella hem tingut esposadas las nostras vidas, y ab tot y aquestas penalitats, may se 'ns ha ocorregut dir: prous sacrificis; sino que per lo lo contrari, estem disposats á sufrir molt mes, tot perque 'l poble logri la llibertat que nosaltres li desitjem, tot per que l' imperi de la llibertat precipiti l' adveniment de las reformas socials.

No creyem, com creu la *Federació*, que de las revolucions politicas los obrers no n' hagin tocat may resultats. Tenim sí la certesa de que no n' han tret tot lo que hauria sigut de desitjar; pero de aixó á dir que han sigut per ells completament estérils, hi va una gran diferencia. En lo prolech de la *Historia de las clases treballoras*, diu l' eminent Castelar en apoyo de lo que nosaltres venim sostenint:

«La Historia moderna, compassiva, profundamente humanitaria com tota la ciencia, ha sostingut sempre 'l principi de quela civilisació no 's mideix per la felicitat de las aristocracias, per la grandesa de sos poders, pe 'l brill de sos exercits, sino per las condicions morals y materials en que 'l poble viu; y quan en son constant desitj de coneixer la vida passada per explicar la vida present, ha buscat los ossos y las sendras de las generacions que foren, ha sondejat los abismes de las edats, ha sentit un plor profundo, molt amarch, un crit de dolor que s' estent com una maledicció de sigle á sigle, de generació á generació, y es lo crit del treballador errant, despullat, famolench pe 'ls boscos, amenassat per la cassa com las feras,

arrossegat al ara del sacrifici, y allí ferit, degollat pera oferir holocaust als deus, confós en un mar de sanch ab lo toro ó ab lo bé de las festas sacras sobre los altars de Babilonia; tancat en las entranyas de la terra per buscar l' or d' Ophir, mentres lo ferro pesa sobre sas espatllas; fet deixas del soldat, y presa del pirata, venut per algunas *minas* en mercats públichs á menys preu que no pas lo bou del camp y 'l caball de guerra; pobre ilota que porta 'l cap cobert ab una pell de gos pera major escarni, lo cos mal ocult entre vestiduras de feras, y 'l rostre ferit pe 'l látigo; misero esclau qu' es degradat fins en sa ánima, fins en sa conciencia, puig son senyor, en las últimas agonías del imperi romá, lo busca, no per la guerra, no pe 'l treball, sino per sos infames y vergonyosos vicis; eterna víctima á favor de la qual se mou en va la guerra servil; sobre qual front cau en va la sanch divina de la redenció religiosa, puig los apostols del nou mon que redimeixen sa ánima no poden romper sas cadenas, y 'l bárbaro passa á son costat, 'l lliga á son carro nomada, y 'l senyor lo clava com un ferro als terrenos alodials y á la propietat sálica, y 'l mateix abat, que li diu en la iglesia que tots los homens som iguals devant de Deu, lo compra y 'l ven en lo mercat que 's celebra en la porta del convent; y passen vuit sigles de civilizació moderna, y no s' alivia del pes de sos cadenas fins que assoma 'l primer reflexo del poble, lo municipi; y passen deu sigles mes, y no es civilment igual á sos semblants fins que vé aquet gran dia del Judici de Deu sobre tots los antichs poders, fins que arriba eixa gran tempestat de la Revolució de 1789, que vá grabar 'l dret indeblement en la nostra conciencia, y digué al senyor y al esclau que tots son iguals devant de la societat de las lleys, perque tots son homens.»

«En aquesta historia, trassada admirablement pe 'l publicista (la del *socialista Garrido*) se veu que á pesar de tants mals, la condició social del treballador ha millorat en la historia.»

No será la *Federació* la que pugui desmentir la veritat histórica que acabem de estampar, no será la *Federació* la que sostinga que 'l poble may ha tret cap ventatja de las revolucions politicas, puig de lo contrari 'ns veuriam obligats á recordarli que fins de la tant esteril com incompleta revolució de Setembre n' han tret lo dret d' associarse y la de donar organizació y vida legal á la societat *Internacional*.

Se queixa la *Federació* de que la minoría de las corts ni una paraula hagi dit sobre socialisme. Permetins la *Federació* que li recordem los brillants discursos del ciudatá Pi y Margall que respiran socialisme per tots quatre cantons, sobre tot los que en las Constituyents va pronunciar contra l' article 33 y contra las lleys organicas municipal y provincial; permetins que li fem presenta una proposició socialista, presentada per lo ciudatá Garrido, y un' altra sobre Jurats presentada pe 'l anomenat Pi y Margall juntament ab lo ciudatá Alsina y altres; permetins que li recordem la actitud observada en la última campanya de las corts per lo ciudatá, Lostau, enviat allí pe 'l partit republicá. Y si la *Federació* troba que 'ls republicans ens ocupem poch de las cuestiones socials, ¿perqué no aconsella als obrers que votin diputats socialistas en lloch de dils hi que no 's fiquin en política perque se aprofiti la restauració de son retraiment?

Y per desvirtuar nostras paraulas, no 'ns citi fets inexactes atribuits á las Repúblicas Suissa y dels Estats Units: sab la *Federació* que no es cert que 'l govern Suis hagi entregat al de Fransa cap refugi de la *Comuna*, sap be que en alguns dels cantons de Suissa s' estan realisant pacíficament reformas politicas y socials y no pot olvidar tampoch que en Basilea (Suissa) va tenir lloch lo congrés universal d' obrers al qual varen assistir entre altres, lo ciudatá Farga Pellicer, redactor de la *Federació* que no 'ns deixarà mentir.

Respecte á la amenassa, encuberta que 'ns dirigeix de que podrá molt ben ser que al anar á constituir, lo govern federal 'ns trobem ab exercits d' obrers que 'ns impideixin lo pás... ¿qué hem de dir? Hem de

dir que 'ls obres obrarán perfectament si no enen confiansa ab nosaltres y si ab altra gent; pero ¿quí sab si dirán aquell dia, que val mes un republicá federal y socialista conegut que no pas un home que 's tituli socialista per coneixer? Lo poble, per regla general, sol tenir tant bon ull y tant bon sentit, que si se 'l deixaba fer á n' ell, si 's seguien sas inspiracions, las revolucions no foran esterils, ni s' apoderarian d' ellas los Prims, Thiers, Napoleons y altres tiráns.

Aixó es tot quan teniam que dir á la *Federació*.

LA REDACCIÓ.

BATALIADAS.

Lo dia que va cumplir anys donya Victoria, la casa avants popular, estaba adornada y 'l palau de la Diputació Provincial no ho estaba.

Discutit lo punt per la comissió permanent, hi hagué empat, gracias als vots negatius dels nostres correigionaris Arabio Torre y Rabella. Obraren be y 'ls hi dediquem un aplauso.

Lo poble ja no está per moxigangas.

Se tracta de celebrar unas grans festas lo dia de la mare de deu de la Mersé. Habent reparat que en la secció de festeigs hi ha los senyors Cabot y Bellver creyem que podria formar part del programa un torneig entre aquets dos atletas y adversaris.

Lo corresponsal de Paris de la *Igualdad*, recordantse de que 'n Ruiz Zorrilla es l' autor de *don Amadeo en Espanya*, esclama després de haber llegit son discurs-programa.

Santo que fuistes higuera de los higos que comé, los milagros que tu hagas que me los claven... aquí.

Los progressistas están recelosos de que 'l general Serrano vagi á cassar ab lo Rey.

¿Lo cassar ray! Si anés á pescar, encara podrian tenir por de que anessin á pescar á la encesa; pero á cassar.....

Déixintlos cassar, que potser algun dia vos tés cauran en la trampa.

Los diaris del progrés parlan de conspiracions que s' están tramant en certas esferas per fer caurer als progressistas.

¿Si haurán ressucitat los *obstacles tradicionales*?

Are que don Amadeu ha fet pujar á n' en Ruiz Zorrilla y 'ls seus... ¿que bon rey es don Amadeu? ¿Eh?

Pero 'l dia que fassi pujar als unionistas... ¿que dolent s' haurá tornat! ¿No es veritat?

Pe 'ls progressistas, Isabel no valia dos mavedissos perque may 'ls habia volgut en son palau.

No hi ha com nosaltres: tant si pujan los blaus com los vermells, tots los reys, sens excepció, no serveixen per altra cosa que per figurar en un musseo arqueologich.

Al veurer un periódich que un altre felicita á ne 'n Ruiz Zorrilla perque ha arribat á president de ministres á la edat de 37 anys, li recorda molt oportunament la següent cuarteta de la *verdad sospechosa*:

Con mis manos recogí al cielo; ¿mas que importó, si ha sido porque él bajó y no porque yo subí?

Lo periódich de Madrit *Las Novedades* ha

abandonat la defensa del duc de Montpensier
Are si que crech que 'l rey de las taronjas
está de baixa.

La nit de son benefici, lo senyor Mayeroni
fou objecte de una ovació espontánea y es-
plendent. Al finalisar l' *Otello*, l' escenari va
quedar materialment alfombrat de flors y co-
ronas de llaurer, y de diferents punts del tea-
tro deixaren anar una pluja de poesías escritas
per los distingits poetas Roca y Roca, Mateu
y altres. Una comissió de la *Jove Catalunya* va
regalar al beneficiat un tom de comedias cata-
lanas, luxosament encuadernat. No tenim que
dir que 'ns associárem de tot cor á tal ovació,
puig be se la mereixia un home tant eminent
com lo senyor Mayeroni.

En Bilbao ha sigut detingut un jove qu' ell
mateix s' ha acusat d' haber assassinat al ge-
neral Prim. Los periódichs d' aquella ciutat
diuhen qu' aquest home deu estar boig.

Lo duc de Montpensier, lo coronel Solis y
altres peixos grossos son cridats per declarar
sobre la causa del general Prim.

Veig que com mes va mes s' embolica. A n'
aquet pas 'm sembla que quan hagin agafat á
tots los espanyols haurán de sobresseir la
causa.

En la circular d' en Ruiz Zorrilla hi ha lo
següent párrafo:

«Nobles y patriotichs son los desitjos que
animan al govern, firme y decidit son propósit
de realisarlos; pero sos esforços serán estérils é in-
fecundos, ilusorias en la práctica ó danyosas en los
resultats las solemnes promesas fetas al país si TOTS
LOS FUNCIONARIS PÚBLICHS, Y MOLT ESPECIAL-
MENT LOS GOBERNADORES DE LAS PRO-
VINCIAS, NO COADJUVAN RESOLTA Y
DECIDIDAMENTE LA ACCIÓN D' AQUELL Y
REALISAN, CADA CUAL EN SA ESFERA,
lo programa esposat devant los cossos colegiladors.»

¿Ho sent don Bernat que li diuhen? Aixó
val tant com dirli que s' en vagi de Barcelona.
Pero... si, si, ja podeu tirarli indirectas. ¡Cóm
si li parlessin grech!

En un altre párrafo diu lo senyor Ruiz Zor-
rilla:

«..... creuria (lo govern) faltar á un de los mes
sagrats debers sino encarregués á V. S. que
procuri A TOTA COSTA MANTENIR AB LAS
CORPORACIONES POPULARES LAS RELA-
CIONES FRANCAS, ESPANSIVAS Y TOLE-
RANTS QUE DEUHEN EXISTIR ENTRE
LOS QUE PER DIFERENTS MEDIS ASPI-
RAN A LA REALISACIÓN DE UN MATEIX
FI: A LA RECTA Y ACERTADA ADMINIS-
TRACIÓN DELS INTERESOS LOCALS.»

¿Ho sent don Bernat? Aixó va per vosté. Si
senyor, aixó li diuhen á vosté, que tant mal s'
ha portat ab las corporacions populars de Bar-
celona.

Pero vosté, res; ¡cóm si li diguessen Llus-
sia!

Lo general Serrano 's dedica á la cassera
juntament ab don Amadeu de Saboya.

La familia destronada 's reuneix en Paris,
juntament ab la familia Montpensier, per tractar
d' amagar l' ou al poble espanyol.

Es á dir, que mentres don Francisco Serra-
no distreu al rey, los destronats y pretendents
conspiran per destronar-lo.

Altres cop se torna á parlar de moviments
carlistas.

Tots los moviments d' aquesta gent se
deuhen reduir á haber anat algun d' aquets
desdixats á viurer á l' *Ensanche*.

Donchs los carlins volen anar *enderrera* y
fora.

Donchs ¡au! ¡*Enderrera* las hatxas!

Si 'ls carlins volguessin, medis per tirarse
al carrer no 'ls ne faltarian.

¡Pero si tot s' ho gastan per cera!

Un diari dels que abuy *governan* ens dema-
na que no anem depressa, que tinguem pre-
sent que á poch á poch se va lluny; diu que la
fruita verda no val res, y que la deixem ma-
durar.

¿Que no anem depressa? Ja ho diu vosté. No
pot ser, mestre, tenim tart. Si l' hora de dinar
es á las duas de la tarde ¿que vol que diga jc si
me 'l pormeten per las nou de la nit?

¡Que á poch á poch se va lluny! Ja ho cre-
yem aixís, pero s' hi arriba tart. Si no volen
apretá 'l pas vostés mateixos: naltres 'ls passa-
rem al devant y arribarem primer al fi del ca-
nal.

¡Que la fruita verda no val res y que l' hem
de deixar madurar!... ¡No 'n fa poch de temps
qu' está madura! Vostés lo que volen es que 's
passi perque després ningú la vulgui. Ca, ca,
la fruita está al punt y ens l' habem de men-
jar com mes abiat millor.

L' altre dia 'l país va sufrir un perjudici de
uns quants mils duros á causa d' haberse gas-
tat pólvora en salva tots los forts ab motiu de
cumplir anys la esposa de Amadeu, donya
Victoria. Ab tant plausible motiu, las parets de
crystal del frontis de la casa que un dia fou
popular, aparegueren adornadas, sent de notar
que 'l rótol que diu *Moralitat* aquesta vegada
brillaba per la seva ausencia.

També va haberhi *besamans* en la capitania
general, acte que 'l *Telégrafo* califica de ridi-
cal y que nosaltres califiquem de indigne y
degradant.

Diu un periódich que l' entronisament de la
dinastia de Saboya es un fet *consumat*.

Y lo destronament de la de Borbon també.

¡Pero don Bernat!... ¿Qué fa?... ¿Encara no
es fora?

¡Pero don Bernat!... ¡Fasim aquet favor!
¡Vagissen! ¡Li pagaré 'l viatge!

Lo senyor Sagasta va á pendrer banys per-
que diuhen que no está gaire bo.

Es estrany.

Jo habia sentit á dir que 'l ser ministre l'
hi habia *probat*.

—¿Ha llegit la circular d' en Ruiz Zorrilla
als gobernadors de provincias?

—Si.

—¿Y qué li ha semblat?

—Me ha fet l' efecte de un march de qua-
dro molt bonich.

—¿Qué vol dir ab aixó?

—Res, que del march no 'n faré gran cosa.
Lo que jo necessito es que 'l quadro siga bo.

Un adulador de la dinastia caiguda, ocu-
pantse dels exámens de don Alfonso, li dedica
grans elogis y diu que té una memoria porten-
tosa.

¿Donchs té memoria?

Que 's recordi, pues, de lo que li ha passat
á la seva mare.

¡SANG ROJA Y LLIBERTAT!

Lema:— ¡Au! fulla ben trempadat
¡Au! canta verje aymada
ton cant d' amor prenat:
«¡Sanch roja y Llibertat!
KARTNER.

Encar' la Patria veig com badalla!...
Depressa l' arma n' hem d' empunyar;
correu sens tréguá, que ab la mortalla
ja ne cubreixen la llibertat!...

Miréu com corran los fills del Poble...
en sas mans portan lo simbol gran!...
¡Fills de la Patria, quin cor mes noble
si deu per ella la vostra sanch!...

¡Que llum tan clara lo Sol nos mostral...
La tremontana ja vol parar...
Apa, y depressa, la lluyta es nostra...
Un crit nos uni... ¡lo de Germans!

Correu depressa, titáns de guerra,
puig Catalunya pert son reyaln;
¿que hi fá que 's regui de sanch la terra
si de aqueix modo no hem de sé esclaus?

Apa, volémne si alé no 'ns falta,
que 'n Catalunya no hi manca may!...
¡Ay, la Bandera com ja ressaltal!...
¡Com se abrahonan los Catalans!

De aixó en dich gloria... ¡Vaya una lluyta!
A n' aquí 's proba la nostra sanch... ;
si podem l' abre, cullirém fruyta...
Lo que 'l corseca treyémne ja.

¡Si aixís un dia la nostra Patria
dés á conèixer, son pit tant brau...!
¡si aixís com are vegém l' abatan,
llavors seriam nosaltres grans!...

Cap á la lluyta correm depressa
que Catalunya badalla ja!...
Un crit donémne tots á la una
la sang rojeca y la Llibertat!

PAU ROSELLA

BATALLADAS.

Los *punts negres*, senyor Ruiz Zorrilla, 's
tornan *topos*. Tots los dias la premsa de tot ar-
reu denuncia delictes comesos en las oficinas
de correus, cada dia 's reben noticias de ha-
berse violat la correspondencia pública, de ha-
ber desaparegut paquets, de haber sigut ro-
bats lletras, billets y altres documents de va-
lor.

No fa gaires dias que 'l Diari de Barcelona
va denunciar tres fets altament escandalosos y
punibles; l' *Eco d' Espanya* 's queixa de haber
sigut robats de una carta CERTIFICADA, que s'
habia dirigit á la seva administració, la canti-
tat de 136 sellos de mitj ral; la *Política* també
's queixa per haberse estraviat una carta que
dirigia á las sevas oficinas lo compte de Gabis,
incluintli 80 sellos també de mitj ral.

Y per fi de festa, un amich ens demana que
fem las següents preguntas, que de ser contes-
tadas afirmativament donan llochs á grans y
tristissims comentaris:

¿Es cert que una senyora 's va presentar al
arcalde primer de Barcelona denunciandli 'l fet
de haberse estraviat un billet qu' ella habia tirat,
baix carpeta, al correu, dirigintlo á un
assil de Beneficencia?

¿Es cert que habent donat dita senyora nota
del número del billet, s' estigué al aguait en
la tesoreria de casa la ciutat per detenir al que
l' anés á cobrar?

¿Es cert que 's va presentar á cobrar dit
billet un empleat de correus y que fou detin-
gut al acte?

¿Es cert que després de haberse declarat
culpable l' empleat fou deixat anar?

¿Es cert que aquet violador de la correspon-
dencia SE TROBA EMPLEAT ENCARA EN
LAS OFICINAS DE CORREUS?

Si desgraciadament las preguntas que aca-
bem de fer mereixessin la afirmativa per res-

postes 'ns veuriam obligats á preguntar: ¿per-
que serveix un arcalde? ¿Fins á quan los par-
ticulares sabrem que la inviolabilitat de la cor-
respondencia es una mentida?

Son molts mes de lo que en un principi s'
habia cregut, los comunistas que s' han re-
fugiat en Londres. Entre aquets hi figuran
Félix Pyat, Bergeret, Seraillet, Deveure,
Vaillant, lo coronel Parent, Megy, lo comissari
de policia de Montmartre Roussel, lo direc-
tor de las ambulancias Roussele, lo comissari
de policia del comité de salut pública Moussu,
lo secretari de dit comité Forestier, Levrault,
Lissagaray, Durant, Lefrançais y Visinier, de
qui 's deya que habian sigut fusellats, lo ger-
má del general Dombrowski, etc. etc.

Se tracta de regalar un trono d' or al Papa.
A la seva edat mes servey li faria una bas-
seta.

¡Un trono d' or! Ab aquet or ¡quantas ne-
cessitats se podrian socorrer! ¡Quanta miseria
's podria estingir!... Pero 'ls neos, per lo
vist, deuen dir ab Pio nové: la caritat ben en-
tesa comensa per un mateix.

¡Si 'l coneguessen al Papa! ¡Ay senyor!
¡Es un angel de bondat!

Es lo verdader missatger de Cristo.
Jesuchrist predicaba la pau.
Ell va dir, no fa molts dias, qu' encara que
's trobaba cansat, estava decidit á no rendir
las armas.

¡Angel de pau! ¡Angel de bondat y de ven-
tura!

Ja que tant be li vá á n' el Papa la Revalen-
ta Arábiga, ¿com los catolichs, que tant s' inte-
ressan per la seva salut, no proban d' enviarli
lo Rob anti-esicrofulós del doctor Genové?

Don Alfonso de Borbon y de Este va sufrir
uns examens, y diuhen sos partidaris que vá
quedar molt lluit.

Per lo vist se tracta de donarli una vasta
instrucció.

No será mal que estudií las historias de Car-
los Estuart, Lluís Felip, Francisco segon, Ma-
ximiliá, Pio nové, la de sa mare etc. etc.

Si 'l volen fer bon militar, ensenyintli la
táctica dels generals que dirigiren las batallas
de Vicálvaro y Alcolea.

Molts diputats de la majoria de la Assam-
blea francesa tractan de prorrogar per tres
anys mes los poders que abuy dia, per des-
gracia de la llibertat, té Mr. Thiers. Encara
com no 'l fan gefe perpetuo del poder execu-
tiu... Y que Mr. Thiers en materia de *executar*
hi entén.

O sino que ho digan las víctimas de la Co-
muna.

En una carta de Roma que publica 'l *Diari de
Barcelona* del dimecres, se dona á Pio nové lo
calificatiu de *Gran*.

No ho sé quants pams té.

Diu un telégrama que don Cárlos entrarà
en la fússió borbónica.

Ab tal que no entri en Espanya que, vagi
allá ahont vulga.

Durant lo mes de Juliol, la deuta pública
dels Estats Units ha disminuít en mes de NOU
MIL-LIONS. No ho podem dir aixís los espa-
nyols. Y es clar, afigúrintse que 'ls federals
dels Estats Units deuen ser uos descamisats
y que 'ls monarquichs democrátics ó ab ali-
oli del nostre país son los regeneradors de la
societat.

Hi ha qui assegura que 'l general Serrano
's dedica á cassar gangas.

Altres diuhen que 's dedica á cassar ab
trampa.

Prou me sembla que cassará progressistas.

A mi no 'm faria por la afició á cassar del
general Serrano.

¿Sabem perquè?

Per alló de

*gato con guantes
no caza ratones.*

Senyor Ruiz Zorrilla: ¿vol un medi per de-
semprear, com vosté diu que desitja, á tots los
empleats inútils? Deixi cessant á tothom, co-
mensant pe 'l *mes alt* y acabant pe 'l *mes baix*.

Lo projecte de dotació al príncep Arturo de
Inglaterra, un dels fills de la reina Victoria,
ha promogut gran agitació en tota la gran
Bretanya. En Hyde Parke se va celebrar un
meeting en lo qual se varen pronunciar discursos
violentissims contra la dinastía. Lo presi-
dent, lo sabater Odger, digué entre altrás co-
sas notables:

—¿No es prou rica la reina per poder dotar
á sos fills? ¿No ha hereditat los bens del prin-
cep Albert y la fortuna del boig Nield? (Xiule-
ts.) La familia real, ab sa llarga colecció de
prínceps y princesas, costa al país UN MIL-
LIÓ de lliures esterlinas cada any. (25 mil-
lions de pesetas.)

Diferentas veus:—¡Es una vergonya!

L' orador:—Si, es una vergonya, mes que
una vergonya, ¡ES UN ROBO! (Aplausos fren-
etichs.)

L' eco de 'n Sagasta en la premsa, la *Ibe-
ria*, 's dedica á fulminar articles contra 'ls fe-
derals.

Se coneix que 'l cólega está *rabios* porque va-
ren dar la *bola* al seu amo.

Los resultats de la estrignina son molt vio-
lents y funestos.

Que ho digan sino los municipals de Barce-
lona.

La «Igualtat» anuncia que 'l senyor Escoda
está á punt de ser ascendit á brigadier.

¿De quin exercit? ¿Del de don Cárlos ó del
de don Amadeo?

La nit del dimars varen presentarse en lo
teatro del Prat Catalá lo célebre taubreréologo
prussiá y los clowus inglesos, Tant lo primer
com los segons obtingueren grans aplausos
del públich.

¿Es cert que 'l cotxe blanch dels morts, de lu-
xo, construit durant la junta de la casa de Ca-
ritat destituida per la Diputació Republicana,
de la cual formaban part los senyors Genové,
lo del Rob anti-esicrofulós, Prats (a) Xana, y
altres, va costar mes de TRES MIL CINCH
CENTS DUROS? Ho hem sentit á dir, y com
'ns sembla imposible, com lo trobem *alt de
preu*, voldriam saber la veritat.

Lo quint districte electoral de Barcelona ha
contestat á la votació de las Corts, segons la
qual va quedar anulada l' acta del general Pier-
rat, reelegintlo. Felicitem al cautiu del cast-
tell de Montjuich per sa elecció.

Sabem que 's tracta de fer una gran mani-
festació per demanar al senyor Ruiz Zorrilla
que tregui de Barcelona á don Bernat.

¡Arrrrrrrrriiiii!.....

Demá comensarem á publicar los processos dels
comunistas presos en Versalles. Estem se-
gurs de que aquesta publicació mourá la aten-
ció pública de una manera extraordinaria, so-
bre tot tractantse de unas causas ruidosas y
que tant han donat que parlar. Los procesos
dels comunistas veuran la llum pública per
fullas de vuit páginas, de á dos columnas y
esmeradísima impressió, ananthi intercalats los
retratos dels processats mes coneguts, y cada
fulla ó entrega no costará mes que

¡¡¡ DOS CUARTOS !!!

Totas las fullas formarán un tom curios que
de segur conservarán ab gust quants vulguin
estar al corrent de las vicissituds que passen

los homens de la *Comuna de Paris* que han cai-
gut en poder dels tirans de Versalles.

Sabem que 'l preu es exesivament barato,
pero nosaltres lo que volem es que tothom pu-
gui adquirir las nostras publicacions.

La nit del dijous varem assistir al estreno
del drama del distingit escriptor don Frederich
Soler (Pitarra), titulat «El conceller y 'l mo-
narca.» L' obra obtingué un éxit complert y
l' autor va ser cridat tres vegadas á la escena.
La producció es molt bona, com totas las que
surten de tant bona pluma, y, está molt ben
escrita, en termes que ningú diria que fos de-
buda al autor de tantas produccions catalanas.
Ab aquet drama son já quaranta duas las obras
dramáticas que ha escrit lo senyor Pitarra.

UN PAGÉS DE FORA, TOT VEYENT

L' OTELO

set per en Mayeroni.

MONÓLECH IMPROVISAT.

—¿Qu' es aixó?... Un moro... ¿Qui es?
Otello... Si qu' es trempat!

Y sembla que está casat;

Ja m' agrada 'l doble mes...

¿Y aquell?... En Yago... 'l traidor...

¿Qué diu de la séva dona?...

T' enganya, Otello, es mes bona

que un tresor, si, que un tresor.

¿Perqué 'l créus? Si no es vritat,

tonto... ¡Ay, ay quina cara!

¡Quina mirada dona ara...

¿Déu meu, y qu' está enfadat!...

Vaja 'l qu' es jo no 'l puch veure,

sent tot fals, patint així...

Si are un hom l' hi pogués dí...

No 'm puch moure... Tinch de seure...

¡¡¡Y la mata!!! ¡Oh quin horror!...

Y are ell se mata també...

Senyors, senyors, no he vist ré...

(Me 'n vaig... Lo jutje 'm fa por!)

(*Martxa volant del Prat Catalá, puig es home que
no vol compromisos, ni está pera donar declaracions
sobre 'l doble assassinat de 'n Mayeroni y la Pas-
quali, comés aquella nit en las taulas del theatre.*)

CORRESPONDENCIA DE «LA CAMPANA.»

Wifredo. Barcelona. Anirá — J. G. Id. Sentho no poderlo
complaurer.—N. Id. A su dia nos ocuparemos de lo que V.
dice — B. M. y F. Zaragoza. La idea es bonica y la tindrém
present.—A. Serra.

Solució á la xarada del número
passat

—Jo ja ho sé.

—Donchs no enrahoni;

jo la vull endeviná.

—Donchs barrini.

—La tinch ja.

—¡Ca! ¿Qué diu?

—Diu: MA-YE-RO-NI.

(*Un que endevina tot lo que veu.*)

XARADA.

Se diu que está ma primera

Lo qui gosa de salut,

Y ab ma dos la bugadera

Neteja lo que está brut.

També la dos pot servir

Pera il-luminar lo espay

Y dos prima per cubrir

De la doncella 'l pit gay.

Dos tres sense cap tres prima

Un que ahir patia fam,

Per alló de qui se arrima,

A bon arbre... fá bon ram.

Mon tot es un renegat

Que sent ministre en Madrit

Deshonrá á la llibertat

y va trahi á son partit.

PAU TRANQUIL Y QUIET

La Solució, per suposat, dissapte.

Barcelona. Imp. de la V. y F. de Gaspar.

I. LOPEZ, editor.